

Για μια φορά σκέφτηκες κάποιον άλλο εκτός από τον εαυτό σου..

/ [Πεμπτούσία](#)

Image not found or type unknown

Κάποτε ένα μικρό κορίτσι καθόταν μόνο του στο πάρκο. Όλοι το προσπερνούσαν και κανείς δεν σταματούσε να δει γιατί έμοιαζε να είναι τόσο θλιμμένο.

Ντυμένο με ένα φθαρμένο ροζ φορεματάκι, ξυπόλυτο και βρώμικο, το κορίτσι απλά καθόταν εκεί και παρακολουθούσε τους ανθρώπους που περνούσαν. Ποτέ δεν δοκίμασε να τους μιλήσει . Ποτέ δεν πρόφερε μία λέξη. Πολλοί άνθρωποι πέρασαν μπροστά της αλλά κανένας δεν σταμάτησε.

Την επόμενη μέρα η περιέργειά μου με οδήγησε πίσω στο πάρκο. Ήθελα να δω αν το μικρό κορίτσι θα ήταν ακόμα εκεί. Και ναι, ήταν εκεί, στην ίδια ακριβώς θέση όπου ήταν και την προηγούμενη

μέρα και με το ίδιο λυπημένο βλέμμα. Σήμερα όμως θα έκανα το βήμα, θα πλησίαζα το μικρό κορίτσι. Εξάλλου ένα πάρκο γεμάτο κόσμο δεν είναι το κατάλληλο μέρος για να παίζει ένα μικρό παιδί ολομόναχο. Καθώς πλησίαζα μπορούσα να δω την πλάτη του κοριτσιού. Είχε ένα περίεργο σχήμα.

Σκέφτηκα ότι αυτός ήταν ίσως ο λόγος, που οι άνθρωποι την προσπερνούσαν χωρίς να κάνουν καμία προσπάθεια να της μιλήσουν.

Οι παραμορφώσεις δεν είναι καλοδεχούμενες στην κοινωνία μας, και αυτό οδηγεί στον αποκλεισμό αυτών που είναι διαφορετικοί.

Καθώς πλησίασα, το μικρό κορίτσι χαμήλωσε ελαφρά τα μάτια για να αποφύγει το εξεταστικό βλέμμα μου. Μπορούσα τώρα να διακρίνω πιο καθαρά το σχήμα της πλάτης της. Είχε κάτι περίεργο, που έμοιαζε σαν μια παράξενη καμπούρα. Της χαμογέλασα για να της δείξω ότι όλα ήταν εντάξει. Ήμουν εκεί για να την βοηθήσω, για να μιλήσουμε.

Έκατσα κάτω δίπλα της και την χαιρέτησα με ένα «γεια». Το μικρό κορίτσι έδειξε να ξαφνιάζεται και αφού με κοίταξε έντονα στα μάτια για λίγο απάντησε «γεια».

Της χαμογέλασα και μου χαμογέλασε κι αυτή ντροπαλά.

Αρχίσαμε να μιλάμε και συνεχίσαμε μέχρι που σουρούπωσε και το πάρκο άδειασε από κόσμο. Την ρώτησα γιατί ήταν τόσο θλιμμένη.

Το μικρό κορίτσι με κοίταξε με το λυπημένο μουτράκι:

- Γιατί είμαι διαφορετική, είπε.
- Αυτό είναι αλήθεια, είπα εγώ χαμογελώντας.
- Το ξέρω, είπε το μικρό κορίτσι και φάνηκε να μελαγχολεί περισσότερο.
- Μικρή μου, της είπα, μου θυμίζεις έναν γλυκό και αθώο άγγελο. Με κοίταξε και χαμογέλασε, μετά σηκώθηκε αργά και είπε:
- Αλήθεια το λες;
- Ναι, είσαι σαν ένας μικρός φύλακας άγγελος που στάλθηκε να φυλάει τους ανθρώπους που περνούν. Έκανε με το κεφάλι της ένα καταφατικό νεύμα και χαμογέλασε πάλι.

Καθώς έκανε αυτό, άνοιξε την πλάτη του ροζ της φορέματος και από μέσα βγήκαν και απλώθηκαν δύο λευκά φτερά:

- Ναι είπα, αυτό είμαι, είμαι ο δικός σου φύλακας άγγελος.

Έμεινα άφωνος, σίγουρος πως όλα αυτά ήταν παιγνίδια της φαντασίας μου. Τότε το κορίτσι είπε:

- Για μια φορά σκέφτηκες κάποιον άλλο εκτός από τον εαυτό σου. Η αποστολή μου

εδώ ολοκληρώθηκε.

Σηκώθηκα τότε όρθιος και είπα:

- Περίμενε, γιατί κανείς δεν σταμάτησε να βοηθήσει έναν άγγελο;

Με κοίταξε, χαμογέλασε και είπε:

- Είσαι ο μόνος που μπορούσε να με δει και μετά εξαφανίστηκε.

Και μ' αυτό η ζωή μου άλλαξε ριζικά.

Πηγή: orthognosia.blogspot.gr